

Prosjektet har gitt Cirka Teater muligheter til å arbeide med en større oppsetning og til å ta i bruk rommet på en ny måte.

Det har også gitt aktører i Trondheim anledning til å få mer praktisk trening og instruksjon - og til å ta del i en hel produksjonsprosess.

En slik arbeidsform virker gjensidig fruktbart for både etablerte og uetablerte teaterarbeidere.

Gjennom det ordløse, fysiske uttrykket vil vi søke en åpen og mer direkte type kommunikasjon.

Forestillingen er først og fremst ment som en sanseopplevelse.

Den snakker til følelsene mer enn intellektet.

CIRKA TEATER

Ble etablert som fri teatergruppe i 1984, og har i dag fast tilholdssted i egne lokaler i bunkersen Lille Dora i Trondheim.

Gruppens to faste medlemmer, Gilles Berger og Anne Marit Sæther, har flere års bakgrunn fra teaterskoler i Frankrike.

Cirka Teater produserer forestillinger der det er lagt vekt på visuelle og fysiske uttrykk.

TIDLIGERE PRODUKSJONER:

- «Fugleskremslet» (1984)
- «Og Så Kom Fyren» (1985)
- «Støv» (1986)
- «Skjebneveven» (1987)
- «Hvem Skal Trøste Knøttet»? (1988)

KONTORADRESSE:

Nedre Allé 9, 7016 Trondheim, Norway
Tlf.: 07-52 46 51

Forestillingen er støttet av
Norsk Kassettagiftsfond

Produsert i perioden okt. 88 – mars 89.
Premiere; Trondheim 2. mars 89.

© Cirka Teater

CIRKA
TEATER

HUNDREÅRSNATTEN

Forestillingen er en videreføring av et tidligere arbeid.

Høsten -86 arrangerte Cirka Teater et 6-ukers kurs som omfattet arbeid med fysisk teater; improvisasjoner, rytmer og bevegelse i rom.

Ti kursdeltakere ble valgt ut til å spille i en idé-skisse, med framvisning for et lukket publikum.

Vi gjenopptar nå denne idé-skissen, og har engasjert 7 skuespillere som siden oktober -88 har arbeidet med prosjektet. Arbeidet har resultert i forestillingen HUNDREÅRSNATTEN.

IDÉ/MANUS/INSTRUKSJON:

Cirka Teater
Anne Marit Sæther og Gilles Berger

SKUESPILLERE:

Svein Ellingsrud
Tor A. Haugerud
Lise Hovik
Kai Jensen
Olette Persson
Grete Sneltvedt
Eva Aagaard

KOSTYMER

Solveig Fugelsøy

SCENOGRAFI:

Gilles Berger

MUSIKK:

Michel Portal

Forestillingen har tatt form underveis, uten et ferdig manus som veiviser. Som tidligere har vi tatt utgangspunkt i scenografiske elementer, og latt oss inspirere av dette.

HUNDREÅRSNATTEN

Mennesker har
til alle tider søkt
etter orden i kaos,
eller skapt orden selv
ved bruk av myter,
tro på ånder, vitenskap,
metafysiske krefter,
som forklarer hvorfor
og hvordan verden er,
og dermed gjør den trygg.

«... det meste
står igjen å vite
det meste
er uoppgaget
kan ikke forstås,
kan vi ikke en gang
tenke oss
- det meste
er i taushet...»
(fra Rolf Jacobsen; Det vi vet.)

En slik søken etter sannhet, sammenheng,
eller opplevelse av oversanselig virkelighet,
fører 7 mennesker sammen.
Et gammelt rykte
forteller om merkelige opplevelser
på den gamle Festplassen.
Ingen vet hvorfor stedet blir kalt Festplassen.
Kanskje har det sammenheng med
den gamle historien:
Om den siste natten før årstiden høst
skifter og går over i vinterdvale.
Historien forteller om et syn
som åpenbarer seg
én gang hvert århundre på dette stedet,
den mørkeste natten på den mørkeste tiden

av året, natten før solen snur.
Ingen som lever i dag kan bekrefte
å ha vært tilstede en slik natt,
men det snakkes om én som kjente én
som hadde en bestemor som kunne fortelle...
Det er nå hundre år siden en slik natt
fant sted.
De kjenner ikke hverandre.
De trodde alle at de ville være alene,
de eneste.
7 ensomme skikkelser.
Gåtefulle, slik mennesker blir som lever
uten at andre vet de er til.
De har hver på sin kant oppfanget ryktet.
De venter, mest på det som aldri hender,

den store forandringen,
det gjennomgripende.
Det er 7 mennesker som alle tilhører
nattemørket:
Gaston, Kleber, Jezekela
Det er 7 mennesker som ikke vet hva,
hvorfor og hvordan.
Predena, Enora, Hector.
Og Armelle.
Det er 7 mennesker.
Lyssky, avventende trekkes de mot den
samme sonen.
Historien fortalte om en fest,
men Festplassen tilbyr bare stillhet,
natt og stillhet.

GOBELÄNG

«Jag såg en grå ruin i en grönskande park
där mänskorna vandrat i släkte på släkte
en vittrande fasad med ingenting bakom
blott himlen och molnen, de susande träden.
Och stirrande framåt med vidöppna ögon
gick älskande där liksom stödda på verandra.
Och aldrig stod våren så ung som vid ruinen
och aldrig låg hösten så blodröd i kvällen
som när man såg genom de gapande fönstren.
Och mången som aldrig hött ljudet av sin röst
fick höra den först i ekot under valven».
(Gunnar Ekelöf)